

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V CELJU
ODLOČBA JE PRAVNO MOČNA
sodišče v _____
dne 6.1.2025
Podpis pristojne sodne osebe:

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

II U 340/2022-23

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Celju, višja sodnica mag. Vita Hribar,

je v upravnem sporu tožeče stranke: **OBČINA RUŠE**, Trg vstaje 11, Ruše, ki jo zastopa _____, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

ob sodelovanju stranke z interesom:

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Občine Ruše št. 090-0022/2022 z dne 20. 6. 2022 v zvezi z odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-206/2022/11 z dne 1. 9. 2022,

6. januarja 2025

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Tožeča stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

Potek upravnega postopka

1. Tožnica je z odločbo z dne 3. 3. 2022 zavrnila zahtevo prosilca (v nadaljevanju tudi prizadeta stranka) za dostop do informacij javnega značaja z dne 28. 2. 2022. Toženka je pritožbi prosilca ugodila in zadevo vrnila v ponovno odločanje. Tožnica je v ponovljenem postopku z odločbo z dne 20. 6. 2022 ponovno zavrnila zahtevo prosilca. V obrazložitvi je navedla, da je prosilec v zvezi s projektom obnove oz. preureditve ureditve Trga vstaje v Rušah vložil večje število zahtev za dostop do informacij javnega značaja, o katerih je bila prosilcu že posredovana dokumentacija ali pa je bilo o njih že odločeno z delno zavrnilnimi oz. z zavrnilnimi odločbami. Ugotavlja, da prosilec svoje nestrinjanje s projektom izkazuje s prijavi na razne inšpekcijske službe, z raznimi dopisi na nedoločljivo število naslovnikov, vlaganjem kazenskih ovadb in nenehnim vlaganjem zahtev za dostop do informacij javnega značaja (še preden lahko organ nanje odgovori), ki jih tudi specificira po mesecih vložitve od januarja do junija 2022. Organ pojasni, da glede na pretekle zahteve za dostop do informacij javnega značaja, izdane delno zavrnilne in zavrnilne odločbe ter nenehno vlaganje novih zahtev za dostop do informacij javnega značaja, predvsem pa glede na pisanja prosilca (»kozerije«, pisma bralcev v časopisu), iz katerih je razvidno, da prosilec do javnih uslužbencev in funkcionarjev tožnice goji osebno zamero in je do njih skrajno žaljiv, ob ponavljajočih se zahtevah za dostop do informacij javnega značaja (še preden organ uspe rešiti prejšnjo), kar tudi kaže na ribarjenje za podatki, s tem prosilec izkazuje svojo jezo zaradi konkretne odločitve organa oz. z namenom nadlegovanja in nerviranja organa. Zato je organ zavrnil prosilčevo zahtevo za posredovanje informacij javnega značaja.
2. Toženka je pritožbi prizadete stranke zoper navedeno odločbo delno ugodila ter odločila, da se navedena odločba Občine Ruše z dne 20. 6. 2022 delno odpravi ter se odloči, da je organ dolžan prosilcu v roku enaintridesetih (31) dni od vročitve te odločbe posredovati fotokopije naslednjih dokumentov: - račun št. 27/2021 z dne 26. 11. 2021; - račun št. 21-390-000167 z dne 16. 6. 2021, pri čemer je dolžan prekriti ime in priimek osebe, ki je navedeni račun sestavila; - račun št. 21 IR_13 z dne 30. 3. 2021; - račun št. RK/30-2021 z dne 21. 7. 2021; - račun št. RK/55-2021 z dne 20. 9. 2021; - račun št. 2021-264 z dne 7. 10. 2021; -

račun št. 210949 z dne 4. 10. 2021, pri čemer je dolžan prekriti ime in priimek osebe, ki je navedeni račun pripravila; - račun št. 00881-2021 z dne 8. 10. 2021; - račun št. 210334557, z dne 31. 10. 2021; - račun št. 2021-273, z dne 9. 11. 2021; - račun št. 280-1-24590 z dne 17. 11. 2021, pri čemer je dolžan prekriti ime, priimek, telefonsko številko in fax številko osebe, ki je navedeni račun fakturirala; - račun št. 04/2022 z dne 11. 3. 2022; - računi št. 2022-44 z dne 4. 4. 2022; - račun št. 2022-96 z dne 9. 5. 2022; - račun št. 2022-122 z dne 10. 6. 2022; - račun št. 12/2022 z dne 13. 6. 2022 (2. točka izreka). Nadalje je bila pritožba prosilca v delu, ki se nanaša na osebne podatke, ki jih je organ dolžan skladno s 1. točko izreka te odločbe prekriti in v delu, ki se nanaša na del 1. točke ter 2. in 3. točko zahteve prosilca, zavržena (3. točka izreka). Odločila je še, da v postopku reševanja te pritožbe niso nastali posebni stroški (4. točka izreka). Odločila pa je tudi, da se navedena odločba v delu, ki se nanaša na posredovanje dokumentacije, iz katere bo razvidna struktura doslej nastalih stroškov za fizično izvedena dela pred podpisom pogodbe z Ministrstvom za kulturo (del 4. točke zahteve), odpravi po uradni dolžnosti (1. točka izreka). Toženka je hkrati sprejela še sklep, da se zahteva prosilca v delu, ki se nanaša na posredovanje dokumentacije, iz katere bo razvidna struktura doslej nastalih stroškov za fizično izvedena dela pred podpisom pogodbe z Ministrstvom za kulturo (del 4. točke zahteve), zavrže.

3. Drugostopenjski organ, Informacijski pooblaščenec (IP), ugotavlja, da v konkretni zadevi niso podane okoliščine iz petega odstavka 5. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ), ki bi utemeljevale zlorabo pravice s strani prosilca. IP ugotavlja, da prosilec organu ni podal »več funkcionalno povezanih zahtev«, prav tako zahteva ni šikanoznega značaja. V zvezi s pojmom »funkcionalno povezane zahteve« je mogoče ugotoviti, da zakonsko sicer ni posebej opredeljen, iz namena predmetne določbe ZDIJZ pa po mnenju IP izhaja, da je zakonodajalec uzakonil zahteve, ki so vsebinsko povezane torej zahteve, ki se nanašajo na enako oz. povezano vsebino. Tudi iz Mnenja Zakonodajno-pravne službe Državnega zbora o Predlogu zakona izhaja, da bi bilo smiselno pojem »funkcionalno povezane zahteve« nadomestiti s pojmom »vsebinsko«. Povedano drugače, glede na zahtevano dokumentacijo po mnenju IP v obravnavani zadevi ni mogoče ugotoviti, da je prosilec pri organu že pred to zahtevo vložil zahteve z identično ali podobno vsebino (upoštevaje celotno zahtevo prosilca; glede navedenega pa se ni opredelil niti organ v izpodbijani odločbi, temveč je zgolj pavšalno citiral številke odločb, s katerimi je organ že odločal o zahtevah prosilca, pri čemer pa ni mogoče ugotoviti, da je odločal o identični ali podobni vsebini). IP ob tem pripominja, da ZDIJZ sicer ne določa konkretnih kriterijev, ki kažejo na zlorabo pravice dostopa do informacij javnega značaja, niti ni z ZDIJZ omejeno število vlog, ki jih lahko vloži posamezen prosilec, zato IP pri presoji zlorabe pravice dostopa do informacij javnega značaja upošteva kriterije, ki so se razvili za opredelitev zlorabe pravice v pravni teoriji in praksi. IP ugotavlja, da zahteva prosilca ni očitno nedovoljena in

■
—
■

neutemeljena, torej ne gre za zahtevo, katere vložitev bi vsak razumen posameznik štel brez vseh možnosti za uspeh, in bi ovirala izpolnjevanje temeljnih nalog organa. Poudarja, da je objektivno težko reči, da bi izpolnitev predmetne zahteve ovirala izpolnjevanje temeljnih nalog organa, organ pa se do tega tudi ni konkretno opredelil, pa bi se moral, saj mora v teh postopkih zloraba pravice ostati skrajno sredstvo, kriterije, ki jo opredeljujejo, pa je treba razlagati ozko in v vsaki konkretni zadevi posebej. Organ, na katerem je dokazno breme, v obravnavani zadevi ni izkazal dejstev, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da bi obravnava predmetne zahteve prosilca prekomerno obremenila delo organa in zaradi tega organ ne bi mogel ustrezno zavarovati pravic strank v drugih postopkih. Organ se tudi v ponovljenem postopku ni konkretno opredelil do obsega zahtevanih informacij oz. dokumentov ter nadaljnjega dela s temi dokumenti zaradi morebitnega obstoja izjem po ZDIJZ. Iz izpodbijane odločbe namreč ni določno razvidno, kako bi predmetna zahteva prosilca, z vidika obsega in upoštevanje druge naloge organa, konkretno vplivale na delo organa, koliko dela organu bi povzročile in kako bi to delo vplivalo na ostale delovne naloge pri organu zaposlenih javnih uslužbencev. Ob tem pa IP še pojasnjuje, da zgolj velik obseg zahtevanih dokumentov in s tem povezano dodatno delo za organ samo po sebi še ne pomeni zlorabe pravice dostopa do informacij javnega značaja. Iz upravno sodne prakse izhaja, da razlog za zavrnitev dostopa do informacije javnega značaja ne more biti »enormno število dokumentov, ki bi jih bilo potrebno prosilcu izročiti oz. mu omogočiti vpogled, kar bi lahko pripeljalo do resne motnje v poslovanju organa«. Tudi iz novejše upravno sodne prakse izhaja, da večje število zahtevanih dokumentov, »ki utegne organu povzročiti določene neprijetnosti, samo po sebi (ob odsotnosti drugih okoliščin, ki kažejo na zlorabo) ne more predstavljati razloga za zavrnitev zahtevanega dostopa«. Za utemeljitev obstoja zlorabe pravice je treba zadostiti dokaznemu standardu »onkraj dvoma«, ne pa zgolj dokaznemu standardu »verjetnosti«, ni dovolj, da gre zgolj za neprijetnosti, ampak mora biti delo organa resno ohromljeno zaradi upravnega bremena, ki bi bila posledica obravnave zahteve po ZDIJZ. To v praksi pomeni, da mora biti izkazana stvarna resnična grožnja za celotno delo organa. Upoštevati je namreč treba, da je tudi posredovanje informacij javnega značaja ena izmed zakonsko določenih nalog organa, zato je organ dolžan zagotoviti tudi ustrezna sredstva in kader, ki takšne zahteve rešuje.

4. Po oceni IP v obravnavani zadevi tudi niso podani drugi elementi oz. kriteriji zlorabe pravice dostopa. Iz same zahteve prosilca niti ni mogoče ugotoviti, da bi lahko govorili o ponavljajočih se vlogah za isto zadevo oz. provokacijah in nagajivosti ter posledično o navideznem uveljavljanju pravic, prav tako iz zahteve ne izhaja, da bi bila ta šikanozna. Ob tem IP še pojasnjuje, da se v postopkih po ZDIJZ zahteva zavrže, če je organ o dostopu do posameznih dokumentov prosilca že odločil, torej zgolj ponovitev določenih zahtev ne predstavlja zlorabe pravice. Po oceni IP ukrep iz 39. člena Ustave - odvzem pravice v obravnavani zadevi ni nujen, primeren in ni sorazmeren za doseg ustavno varovanih ciljev, ki naj bi jih

zasledoval organ. IP ugotavlja, da prosilec z obravnavano zahtevo ni prekorajčil meje pravice dostopa do informacij javnega značaja ter da ni ravnal v nasprotju s socialno funkcijo pravice dostopa do informacij javnega značaja.

5. Po presoji IP je o pravici prosilca do dostopa do posredovanja dokumentacije, iz katere bo razvidna struktura doslej nastalih stroškov za fizično izvedena dela pred podpisom pogodbe z MK (del 4. točke zahteve), organ že odločil s pravnomočno odločbo št. 090-0022/2021-14 z dne 9. 7. 2021. Organ bi moral v zvezi s tem upoštevati 4. točko prvega odstavka 129. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP) in zavreči zahtevo v tem delu. Ker tega ni storil, je IP zahtevo prosilca iz dela 4. točke zahteve skladno s 4. točko prvega odstavka 129. člena ZUP zavrgel s sklepom, kot izhaja iz 1. točke sklepa.
6. IP je še ugotovil, da organ razpolaga z dokumenti/računi, ki ustrezajo zahtevi prosilca, in sicer v delu, ki se nanaša na dokumentacijo, iz katere bo razvidna struktura doslej nastalih stroškov za fizično izvedena dela po podpisu pogodbe z MK (del 4. točke zahteve). IP ugotavlja, da iz določenih zahtevanih dokumentov izhajajo imena, priimki, telefonska in fax številka, ki pomenijo osebne podatke, po definiciji 1. točke 4. člena Splošne uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (v nadaljevanju Splošna uredba), za katere pa IP ni našel pravne podlage, ki bi dopuščala njihovo razkritje javnosti skladno s 6. členom Splošne uredbe. Navedeni podatki po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ predstavljajo izjemo od prosto dostopnih informacij javnega značaja. IP je ugotovil, da pravna podlaga za razkritje navedenih osebnih podatkov ne obstaja, posledično organ teh podatkov ne sme posredovati prosilcu, kot izhaja iz 2. točke izreka odločbe toženca (v tem delu je IP tudi zavrnil pritožbo prosilca, kot izhaja iz 3. točke izreka te odločbe), pač pa jih mora na zahtevanih dokumentih prekriti in prosilcu omogočiti delni dostop v skladu s 7. členom ZDIJZ, kot izhaja iz 2. točke izreka odločbe toženca.

Bistvene navedbe strank v upravnem sporu

7. Tožnica se z navedeno odločitvijo IP ne strinja ter v tožbi izpostavlja, da toženka pravno povsem napačno tolmači razlago pojma zlorabe pravice. Meni, da je v zvezi s tem treba izhajati iz kriterijev, ki so se v zvezi z opredelitvijo zlorabe pravice dostopa do informacij javnega značaja razvili v pravni teoriji in praksi. Ti kriteriji se nanašajo zlasti na ponavljajoče se vloge za isto zadevo s pavšalnimi navedbami, vlaganje očitno nedovoljenih in neutemeljenih pritožb, glede katerih razumen posameznik ne pričakuje kakršnihkoli možnosti za uspeh, vlaganje vlog z žaljivo, provokativno vsebino in z veliko negativnimi vrednostnimi sodbami, pri čemer gre zgolj za navidezno uveljavljanje pravic, vlaganje vlog brez postulacijske sposobnosti, kar vodi do nenehnega obravnavanja in pojasnjevanja istih procesnih vprašanj, vztrajanje pri izterjavi bagatelnega zneska, vlaganje zahtev, s

■
—
■

katerimi se organ prekomerno zasipa z delom in se pri tem sklicuje na odločitve Ustavnega sodišča RS. Po njenem se lahko kriterije zlorabe pravice po ZDIJZ razdeli na subjektivne (šikanoznost) in objektivne (ponavljajoče se, zaporedne, nedovoljene, nerazumne zahteve). Šikanozne so tiste zahteve, s katerimi želi prosilec organu na različne načine škodovati, npr. z žalitvami, z vlaganjem velikega števila zahtev in z zahtevami za dostop do velikega obsega informacij. Tovrstna ravnanja prosilca, ki organ prekomerno ovirajo pri delu, so v nasprotju z namenom, za katerega je prosilcu priznana pravica dostopa do informacij javnega značaja. Zato vsaka zahteva, ki je očitno šikanozna, že v osnovi pomeni tudi očitno zlorabo pravice, ki jo je treba presojski tako, kot izhaja to iz sodne prakse (prim. sodba UPRS II U 214/2016 z dne 7. 2. 2017). Tožnica je v obrazložitvi izpodbijane odločbe obrazložila, da prosilec svoje nestrinjanje s projektom izraža na način, da na inšpekcijske službe vlaga različne prijave, na nedoločljivo število naslovnikov pošilja različne dopise, pisal je kozerije, vlagal kazenske ovadbe ter nenehne zahteve za informacije javnega značaja. V zvezi z omenjeno investicijo je bila prosilcu posredovana dokumentacija ali pa je bilo v zadevah že odločeno z delnimi oz. zavrnilnimi odločbami v več zadevah. Prosilec je tako na tožnico naslovil več kot 70 zahtev za dostop do informacij javnega značaja, vse zgolj z namenom nestrinjanja in oviranja projekta prenove Trga vstaje v Rušah, tožnica pa je o vseh zahtevah morala odločati, pri čemer je delu zahtev ugodila, del zahtev pa je utemeljeno zavrnila. Prosilec je svoje nestrinjanje s prenovo trga in očitno osebnimi zamerami do županje tožnice in tam zaposlenih večkrat javno izrazil, med drugim tudi z objavljanjem raznih člankov, vse z namenom blatenja in zaničevanja županje, tožnice in tam zaposlenih.

8. Tožnica res sicer ni izrecno navedla v izpodbijani odločbi, da je prosilec s tolikšnimi zahtevami, ki so se dejansko na tedenski bazi kopičile, oviral delovni proces tožnice, vendar je evidentno, da je z več kot 70 zahtevami, ki so bile naslovljene na tožnico, brez dvoma šlo za zlorabo pravic, kar bi IP moral ugotoviti. Jasno je izkazano, da je izključen namen prosilca v oteževanju in prekomernem obremenjevanju dela tožnice iz izključno osebnih razlogov. Prosilec je namreč tožnice, ki pa s sedanjim delom županje ni zadovoljen in tako osebno nezadovoljstvo neutemeljeno in s škodljivim namenom vlaga zahteve na tožnico. Tožnica je prejela tudi več člankov, ki se nanašajo na vsebino prenove Trga vstaje, pri čemer so članki, katerih avtor je prosilec, napisani z žaljivo noto, iz člankov pa ne izhajajo nobene konstruktivne in utemeljene kritike nad delom županje. Ker ima prosilec očitno preveč prostega časa, slednji z vlaganjem zahtev, ki si periodično sledijo v kratkih časovnih razmikih, obremenjuje delo tožnice. S takšnim načinom vlaganja zahtev pa se tožnico prekomerno zasipa z delom, slednje pa predstavlja oviro za njeno učinkovito delo ne samo na področju dostopa do informacij javnega značaja, temveč na vseh njenih delovnih področjih, z vloženimi več kot 70 zahtevami za dostop do izrazito obsežne količine dokumentov, ki predstavljajo informacijo

javnega značaja v roku enega leta. Sodišču predlaga, da odločbo IP kot nezakonito odpravi ter zavrne pritožbo prosilca. Priglaša tudi stroške postopka.

9. Toženka v odgovoru na tožbo vztraja pri svoji odločitvi in poudarja, da sta tako tožnica kot toženka vezani na zahtevo prosilca in ne smeta odločati preko meja te zahteve z dne 28. 2. 2022. Dejstvo, da je bil obstoj zlorabe pravice dostopa do informacij javnega značaja potrjen v zvezi z nekaterimi drugimi zahtevami tega prosilca, nikakor ne pomeni, da je zaradi tega možno obstoj zlorabe pravice utemeljiti v zvezi z vsemi nadaljnjimi zahtevami prosilca. V postopku po ZDIJZ ni pomembno, kdo je konkretni prosilec in za kakšen namen zahtevane informacije potrebuje, saj je dostop do prosto dostopnih informacij javnega značaja omogočen vsakomur. Predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.
10. Sodišče je s postopkom seznanilo tudi prizadeto stranko, prosilca , ki pa odgovora na tožbo ni podal.
11. V pripravljanih vlogah z dne 18. 11. 2022 ter 26. 4. 2023 tožnica še poudarja, da prosilec namerno obremenjuje delo tožnice s pretiranim vlaganjem zahtev za dostop do informacij javnega značaja. Tožnica je od leta 2018 obravnavala 193 zahtev za dostop do informacij javnega značaja, od tega kar 133 strani prosilca (skoraj 69 % zahtev). Podrobno tudi pojasnjuje, kako je tožnica v posameznih zadevah navedenega prosilca odločila, hkrati pa prestavi številčno in kadrovsko strukturo svojih zaposlenih ter se opredeli do oseb, ki so vključene v reševanje vlog za posredovanje informacij javnega značaja.

Odločitev sodišča brez oprave glavne obravnave

12. Sodišče je v zadevi odločilo brez oprave glavne obravnave, saj sta obe stranki in prizadeta stranka izrecno podali pisno soglasje, da se glavni obravnavi odpovedujejo v skladu z 279.a členom Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP) v zvezi z 22. členom Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ter s 5. alinejo drugega odstavka 59. člena ZUS-1. Tako je sodišče v sporu odločilo na podlagi pisnih vlog strank in njihovih pisnih dokazih (prvi odstavek 279.a člena ZPP).
13. Tožnica je sicer hkrati z vlogo o odpovedi glavni obravnavi sodišču posredovala še dopis, naj ji dodeli rok za predložitev pisnih izjav prič) in I , ki ju je sicer predhodno predlagala kot prič v postopku. Sodišče predlogu tožnice ni ugodilo, saj jo je predhodno pozivalo skladno z materialno-procesnim vodstvom, naj navede, o čem bi navedeni priči vedeli izpovedati. Tožnica je z dopisom z dne 6. 12. 2024 sodišču sporočila, da sta navedeni priči bistveni pri presoji, ali so vloge, ki jih je na tožnico naslovil organ prekomerno obremenile z delom. Priča je namreč zaposlen na delovnem mestu pooblaščenec za informacije javnega značaja pri tožnici, prič pa je pri njej zaposlena na delovnem mestu za vodenje postopkov v upravnih zadevah na I.

stopnji, pa je vloge za dostop do informacij javnega značaja pošiljal tudi njej. Navedeni priči naj bi izpovedali, kako poteka obdelava vloge za dostop do informacij javnega značaja, koliko časa je potrebnega, da se postopek z vlogo zaključi z izdajo ali ugodilne ali zavrnilne odločbe, ter o tem, kako je bilo delo organa povečano in koliko ljudi, ki je zaposlenih na občini, se je z vlogami ukvarjalo (sodišče sicer pripominja, da v konkretni zadevi navedeno tudi sicer ni pravno relevantno, saj o tem niti o tem, da bi zahteve prosilca obremenjevale delo organa, v prvostopenjski odločbi ni nobenih trditev).

14. Tožnica pa predhodno v izpodbijani odločbi ni niti navedla, da so vloge tožnico prekomerno obremenile z delom in koliko časa ter koliko ljudi se je pri organu ukvarjalo z vlogami do odločitve o njih. Zato so vse nadaljnje navedbe v upravnem sporu o tem prekludirane, enako kot dokazi, ki naj bi se izvedli za potrditev teh dejstev. Po tretjem odstavku 20. člena ZUS-1 stranke v upravnem sporu ne smejo navajati dejstev in predlagati dokazov, če so imele možnost navajati ta dejstva in predlagati dokaze v postopku pred izdajo akta. Po 52. členu ZUS-1 lahko tožnik v tožbi navaja nova dejstva in dokaze, vendar mora obrazložiti, zakaj jih ni navedel že v postopku izdaje izpodbijanega akta. Nova dejstva in dokazi se lahko upoštevajo le, če so obstajali v času odločanja na prvi stopnji postopka izdaje upravnega akta in če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oz. navesti v postopku izdaje upravnega akta. Ker tožnica ni pojasnila, zakaj navedenih dejstev in dokazov brez svoje krivde ni mogla navesti oz. izvesti že v upravnem postopku, sodišče teh dejstev in dokazov kot prepoznih ne sme upoštevati, skladno s tretjim odstavkom 20. člena ZUS-1 v zvezi z 52. členom ZUS-1. Iz tega razloga sodišče prič. in ne bi zaslišalo na naroku za glavno obravnavo, posledično zato tožnici tudi ni dodelilo roka za predložitev pisnih izjav navedenih prič, ki jih skladno s tretjim odstavkom 20. člena ZUS-1 v zvezi z 52. členom ZUS-1 v postopku upravnega spora prav tako ne bi smelo upoštevati.
15. Sodišče ugotavlja, da je tožnica obrazložitev, kot bi jo morala vsebovati prvostopenjska odločba (da bi bile eventualno upoštevne tudi izjave prič), podala šele v odgovoru na tožbo in predvsem v drugi pripravljalni vlogi, s čemer pa ne more popraviti neobrazložene prvostopenjske odločbe v zvezi z neobstojem navedb o obremenjenosti dela tožnice zaradi zahtev prosilca za dostop do informacij javnega značaja. Sodišče namreč v upravnem sporu ne odloča znova o zadevi, temveč v okviru tožbenih navedb presoja pravilnost in zakonitost izpodbijanega upravnega akta. Tožbene trditve in trditve iz pripravljalnih vlog v upravnem sporu zato ne morejo nadomestiti manjkajočih trditev v obrazložitvi odločbe (ki bi jih morala ta vsebovati, pa so izostale, kot bo razvidno iz nadaljnje obrazložitve te sodbe).

K I. točki izreka

16. Tožba ni utemeljena.

- —
17. Tožnica je po ZDIJZ zavezanica za informacije javnega značaja in je prosilcu v ponovljenem postopku v celoti zavrnila njegovo zahtevo z dne 28. 2. 2022 za dostop do zahtevanih informacij, ker naj bi s številnim vlaganjem vlog izražal svojo jezo zaradi konkretne odločitve organa oz. jih vlagal z namenom nadlegovanja in nerviranja organa, s tem pa zlorabljal svojo pravico, s čimer se ta ne strinja. IP je delno sledil pritožbi prosilca, v točki 2. izreka drugostopenjske odločbe je delno odpravil prvostopenjsko odločbo in odločil, katere dokumente v fotokopiji (z navedbo prekritja osebnih podatkov) mora tožnica posredovati prosilcu – presodil je namreč, da v obravnavani zadevi razlogi za zavrnitev dostopa do zahtevanih informacij niso podani iz naslova zlorabe pravice prosilca. Med strankama v postopku je tako spor o tem, ali je tožnica pravilno zavrnila dostop do zahtevanih informacij prosilcu zaradi njegove zlorabe pravice po petem odstavku 5. člena ZDIJZ.
18. Peti odstavek 5. člen ZDIJZ določa, da lahko organ prosilcu izjemoma zavrne dostop do zahtevane informacije, če prosilec z eno ali več funkcionalno povezanimi zahtevami očitno zlorabi pravico dostopa do informacij javnega značaja po tem zakonu oziroma je očitno, da so zahteva ali zahteve šikanoznega značaja.
19. Institut zlorabe pravic je potrebno razlagati zelo restriktivno in ga uporabljati zgolj v izjemnih primerih.¹ Pri presoji zlorabe pravice se izhaja iz ZDIJZ, kjer je splošno načelo, da so vse informacije vseh zavezancev dostopne vsakomur. Vendar pa pravice ni dopustno izvrševati v nasprotju z njenim ciljem oz. namenom. Zloraba pravice je prekoračitev pravne meje, zaradi česar pride do kolizije dveh pravic, ki se med seboj ne izključujeta.²
20. Po pregledu izpodbijanega akta sodišče ugotavlja, da je izpodbijana drugostopenjska odločba pravilna in zakonita. Sodišče se strinja z razlogi, s katerimi je v obrazložitvi izpodbijanega akta odločitev pojasnila toženka, ter se nanje v skladu z drugim odstavkom 71. člena ZUS-1 tudi sklicuje, v zvezi s tožbenimi navedbami pa pojasnjuje in ponovno izpostavlja v nadaljevanju navedena dejstva:
21. Toženka je pravilno ugotovila, da so elementi, ki lahko kažejo na zlorabo pravice: ponavljajoče se vloge za isto zadevo s pavšalnimi navedbami; očitno nedovoljena in neutemeljena pritožba prosilca, vsak razumen posameznik pa šteje njeno vložitev kot brez vseh možnosti za uspeh; z očitno nedovoljenimi in neutemeljenimi vlogami se tako ovira izpolnjevanje temeljnih nalog organa; vlaganje vlog, katerih vsebina je izražanje številnih negativnih vrednostnih sodb in žalitev, provokacija in s tem navidezno uveljavljanje pravic: zaporedno vlaganje nedovoljenih pravnih sredstev - vlog brez postulacijske sposobnosti, ki vodijo k obravnavanju in pojasnjevanju istih procesnih vprašanj; vztrajanje pri

¹ Tako Pirc Musar N. in ostali, Zakon dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s komentarjem, Uradni list RS, Ljubljana 2017, komentar k 5. členu, str. 102.

² Ibidem, str. 104.

izterjavi bagatelnega zneska, brez navedbe razumnih razlogov za vztrajanje; z načinom vlaganja zahtev se organ prekomerno zasipa z delom, kar predstavlja oviro za njegovo učinkovito delo ne samo na področju dostopa do informacij javnega značaja, temveč na vseh njegovih delovnih področjih, npr. z več deset vloženimi zahtevami za dostop do izrazito obsežne količine dokumentov in več kot 300 elektronskimi sporočili, poslanimi odgovorni osebi za dostop do informacij javnega značaja, v obdobju enega leta, kar predstavlja izjemno število vlog večinoma z žaljivo vsebino.

22. Po presoji sodišča v konkretni zadevi ni izkazano, da bi pri zahtevi prosilca z dne 28. 2. 2022 (kjer je tožnik zahteval informacije o poteku prenove na Trgu vstaje v Rušah, kar predstavlja informacije javnega značaja, ker gre za podatke o porabi javnih sredstev, o čemer sicer med strankama ni spora) šlo za zlorabo pravice prosilca po petem odstavku 5. člena ZDIJZ, kot je to sicer že ugotovil IP. Navedena zahteva prosilca namreč ni ne žaljiva in ne pretirano obsežna, organ pa glede na zahtevano količino dokumentov tudi ni izkazal, da prosilcu v zakonskem roku ne bi mogel zagotoviti dostopa do podatkov brez škode za delo organa (o tem organ sploh ničesar ne navede), govori le o večjem številu zadev, ki jih je prosilec vložil na organ (pri čemer niti ne zatrdi, da so medsebojno vsebinsko povezane oz. da preveč obremenjujejo delo organa ter da je več prosilčevih zahtev že zavrnil oz. delno zavrnil – kar samo po sebi tudi ne izkazuje, da naj bi šlo za zlorabo pravice, ker ne navede, da bi vse te zahteve vložil prosilec glede dostopa do istih informacij; kasneje sicer tožnica navede, da prosilec pošilja ponavljajoče se zahteve (česar tožnica številčno ne specificira in ne izkaže) oz. da pošlje prosilec zahtevo, še preden lahko organ odgovori na prve zahteve). Po presoji sodišča tudi večje število zadev, vloženih s strani prosilca, tj. več kot 70 (ob odsotnosti drugih okoliščin, ki bi kazale na zlorabo pravice prosilca) oz. nekajkratno ponavljajoča se zahteva (ki bi jo moral organ zavreči, če je o tem že odločil) samo po sebi namreč ne zadošča za zavrnitev dostopa do informacij javnega značaja, četudi to utegne organu povzročiti določene neprijetnosti.
23. Tožnica sicer v tožbi in pripravljanih vlogah navaja, da je šlo za očitne manevre prosilca za obremenjevanje dela organa z zasipavanjem zahtev za dostop do informacij javnega značaja, kar podrobno specificira in za to ponudi dokaze z zaslišanjem prič (kot že pojasnjeno, navedenega sodišče zaradi upoštevanja prekluzije glede teh navedb in dokazov v upravnem sporu ni moglo upoštevati), vendar navedenega tožnica ni niti zatrdila (in še manj izkazala) v obrazložitvi prvostopenjske odločbe. Po presoji sodišča pa dopolnjene navedbe tožnice v upravnem sporu ne morejo nadomestiti manjkajoče obrazložitve prvostopenjske odločbe, tako da bi ta postala pravilna in zakonita v delu ugotovitve zlorabe pravice prosilca za dostop do informacij javnega značaja. Utemeljitev obstoja zlorabe pravice mora ostati skrajno sredstvo v postopkih odločanja o zahtevah za posredovanje informacij javnega značaja, kriterije, ki opredeljujejo zlorabo pravice, pa je treba skladno s sodno prakso razlagati ozko in v vsakem primeru

posebej, zato mora biti utemeljitev organa na tej pravni podlagi zelo konkretna. V konkretni zadevi pa je takšna utemeljitev tožnice po presoji sodišča izostala.

24. Tožnica sicer še v obrazložitvi prvostopenjske odločbe navaja, da tožnik svoje nestrinjanje s projektom izkazuje s prijavi na razne inšpekcijske službe, z različnimi dopisi na nedoločljivo število posameznikov, vlaganjem kazenskih ovadb, vendar navedeno samo po sebi ne izkazuje, da gre v tem za zlorabo pravice prosilca po petem odstavku 5. člena ZDIJZ. Fizične (in pravne) osebe namreč lahko podajajo prijave na inšpekcije in kazenske ovadbe zaradi transparentnosti in pravilnosti delovanja organov. Drugih okoliščin v zvezi s tem tožnica ni navedla (in ne izkazala). Sicer tožnica na koncu še dodaja, da tudi iz pisanj (kozerije, pisma bralcev v časopisu) izhaja, da je prosilec do javnih uslužbencev tožnice skrajno žaljiv. Navedeno bi sicer po sodni praksi³ ob obstoju ustreznih okoliščin (glede stopnje žaljivosti, števila in pogostosti takšnih objav) lahko predstavljajo šikanozno ravnanje prosilca, vendar navedenih okoliščin tožnica v prvostopenjski odločbi ni niti specificirala, še manj pa izkazala, dokazno breme, da gre pri takih ravnanjih za šikanozna ravnanja prosilca, pa je na tožnici.
25. Sodišče se glede na navedeno strinja z IP, ki je ugotovil, da v konkretni zadevi ni izkazano, da bi prosilec organu podal več funkcionalno (vsebinsko) povezanih zahtev, prav tako ni izkazano, da bi bila zahteva žaljiva. Glede na navedeno je po presoji sodišča pravilno presodil, da ne gre za zlorabo pravice po petem odstavku 5. člena ZDIJZ in zato – ob tem, da je ugotovil, da tožnica delno razpolaga z dokumenti, ki ustrezajo zahtevi prosilca, in da izpolnjujejo vse tri kriterije za obstoj informacije javnega značaja, tudi delno ugodil zahtevi prosilca kot dovoljeni in utemeljeni (s tem, da je odločil, da mora na njih tudi prekriti osebne podatke, ki jih je specificiral, sicer je pritožbo prosilca v zvezi s tem zavrnil; kot tudi v delu, kjer organ ni razpolagal z zahtevanimi informacijami v obliki dokumentov, kot izhaja iz 2. točke izreka odločbe IP). Odpravil pa je odločbo in zahtevo zavrgel v delu zahtevanih informacij (glede posredovanja dokumentacije, ki se nanaša na strukturo doslej nastalih stroškov za fizično izvedena dela pred podpisom pogodbe z MK), ker je organ o tej zahtevi prosilca že predhodno odločil (kot izhaja iz 1. točke izreka odločbe v zvezi s 1. točko sklepa).
26. Sodišče še pripominja, da so skladno s prvim odstavkom 5. člena ZDIJZ informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim in fizičnim osebam. Do informacij javnega značaja je tako upravičen vsakdo in mu pri tem ni treba izkazovati niti pravnega interesa niti navajati razlogov, zakaj želi dostop do informacij. V teh postopkih zato ni pomembno, da je prosilec tožnice, ki naj bi ne bi bil zadovoljen s sedanjim delom županje.

³ Glej sodbo Upravnega sodišča RS št. III U 240/2012 z dne 7. 11. 2013.

27. Ker je po presoji sodišča odločitev IP pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo.

K II. točki izreka

28. Tožnica je v postopku priglasila stroške postopka. Izrek o stroških upravnega spora temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po kateri vsaka stranka trpi svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Celje, 6. januar 2025

Višja sodnica:
mag. Vita Hribar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: